

være 1,200 Kr. samt 800 Kr. til Rejsudgifter. Der var dem i Udvalget, der vilde have fundet det ikke ubegrundet, om der havde fundet en hyderligere Medføttelse Sted. — Det næste Spørgsmaal, Betænkningens Nr. 202, drejer sig om et Tilskud til Eshjærg Kommune paa 150,000 Kr., hvilken Bevilling Udvalget ikke kan tiltræde. Det er et Spørgsmaal, som jeg nærmer mig under Angest og Bæven, og det uagtet jeg har hele Finansudvalget i Ryggen. Thi foran mig ser jeg min ærede Ven, Eshjærgs energiske Repræsentant. Jeg ved, at han om en søje Stund vil springe op som en Løve, og jeg frygter Udslaget af hans kraftige Arm. Maa jeg, for at søge at formilde ham, sige, at baade jeg og hele Udvalget nære den største Kærlighed og Beundring for Eshjærg. Det er ikke paa Grund af mindre venlige Følelser, at vi have ment ikke at kunne tiltræde dette Forslag. Men naar Eshjærg By, hvilken vi ønske alt muligt godt, og for hvilken vi ved enhver Lejlighed ville gøre alt, hvad der ligger inden for Rimelighedens Grænser, forlanger en Forøring paa 150,000 Kr., blive vi lidt betænkkelige; vi maa flø os bag Dret og spørge, hvad skal dette dog føre til. Strengt taget, er det i øvrigt ikke Eshjærg By, som har forlangt de 150,000 Kr., det er nærmest Regeringen; thi Eshjærg er vant til at regne med større Summer og har egentlig forlangt 350,000 Kr., et Beløb, som skulde være rentefrit og afdragsfrit, vel ikke bestandig, men dog tror jeg i 20 Aar. Jeg kan vel forstaa, at Eshjærg gerne vil have rente- og afdragsfri Laan; det er noget, vi alle sammen kunde finde Anvendelse for. Jeg erkender, at en ny By har ganske vist Brug for Penge til at bringe sine Sager i Orden; en gammel By kan for en stor Del leve paa det, som Fædrene have efterladt, men en ny By maa stabe alt fra nyt. Men en By, der som denne er i Opkomst, en By, som vi ere stolte af at kunne sammenligne med Amerikas fjerne Vesten, hvor der om Aftenen staar en squatters Telt og den næste Morgen et 5-Etages Hotel med Elevator og Table d'hote, en saadan By, hvor der arbejdes, vortes og tjenes Penge, hvor der omfættes store Summer, og Grundene stige med hver Dag i Værdi, den maa af sine egne Midler kunne tilvejebringe det for-

nødne til de Udgifter, som dens Udbilling medfører. I alle Tilfælde maa den være i Stand til at forrente de Laan, som medgaa dertil. Vi have ikke kunnet andet end spørge os selv: Naar det gaar saaledes med det grønne Træ, hvorledes skal det saa gaa med det tørre? Hvad skulle vi gøre med de mange Byer i Landet, for hvilke det gaar tilbage, og som Aar for Aar blive stadig vanskeligere stillede, naar denne By, som er blandt de mest florerende, ikke kan hjælpe sig uden Statsstilskud? Smidler tid, jeg gentager, at, hvad der kan gøres inden for Rimelighedens Grænser, ere vi ganske villige til. J. Ets. en Bistand under Form af et Laan — men ganske vist ikke rentefrit og ikke afdragsfrit — vilde være noget, jeg for mit personlige Bedkommende mener, kunde ligge inden for, hvad Staten mulig kunde hde, og det vilde ogsaa være i Konsekvens med den Lovforanstaltning, vi vedtog i Fjor. Hvis min ærede Ven, Repræsentanten for Eshjærg, kunde forelægge os noget saadant, skulde i alle Tilfælde jeg for mit Bedkommende paa ingen Maade stille mig uwillig over for en sliq Tanke.

Under Nr. 203 finder man omtalt Havneanlæget ved Hvide Sande. Dette Spørgsmaal vedrører egentlig ikke Finansloven for i Aar, men der er her gjort Rede for Anvendelsen af en Bevilling paa 7,000 Kr., som blev givet i Fjor. Beretningen fylber 22 Sider, tror jeg, og naar vi have optrykt den fuldt ud, er det ikke blot for at give Betænkningen en passende Tjffelse, men ogsaa fordi det utvivlsomt er en særdeles instruktiv og nyttig Lektüre. Jeg haaber, ærede Medlemmer have studeret det hele nøje igennem. Der er fortællige meget interessante Beregninger. Ganguillet's Formel for Vandets Bevægelse gennem en aaben Kanal antager jeg, De alle have til-egnet Dem. Mest Interesse havde dog utvivlsomt de to Endersultater. Det viser sig, at Anlæget af en 10 Fod dyb Havn vil koste 5½ Mill. Kr., mens en Havn paa 24 Fod vil koste 30 Mill. Kr. Det blev i sin Tid sagt, at man ventede med Sikkerhed, der var Englændere, som vilde bygge en saadan Havn paa dette Sted, og jeg kan ikke andet end udtale et Haab om, at dette vil vise sig at slaa til. Det forekommer mig ogsaa at være ret naturligt, om Englæn-